Важливий крок у житті – професійний вибір.Твір 9 клас

У п'ятнадцять років людина має зробити важливий крок у житті – здійснити професійний вибір. Якщо це вдало зробити в юності, то все життя піде правильним шляхом.

Мій батько – сталевар. Він працює на великому металургійному заводі. Уже більше як двадцять років мій батько плавить метал. Ця професія важка. Коли батько повертається зі зміни, я бачу, як темнішає від утоми його обличчя. Проте ніколи я не чув від нього слів сумніву або жалю щодо його власного професійного вибору.

Мені не раз доводилося бачити, як працює мій батько. Палає мартенівська піч, усе навкруги скрегоче й обдає жаром. А мій батько – розпашілий, у спеціальному захисному одязі – порається біля печі. Сьогодні кожна плавка – найважливіша, кожна плавка – ударна, хоча вголос про це й не говорять. Завод повинен вижити – ось що сьогодні найголовніше. І про це говорять усі. Та зусилля сталеварів не залишаються марними – метал, який дає їхня піч, виявився конкурентоспроможним на світовому ринку. А це означає, що в державі буде валюта, а на заводах – робочі місця й регулярна зарплатня.

Якщо все вийде так, як того хочу я, то вже за кілька років я увійду в мартенівський цех не як хлопчик-глядач, а в ролі справжнього сталевара, і займу своє місце поряд із батьком, як то ведеться в Україні з прадавна. Він допоможе мені порадою, а може, і ділом. Та й хто зможе навчити мене непростій сталеварській справі краще за мого батька?

Мої товариші по-різному ставляться до мого професійного вибору. Одні схвалюють його, кажучи, що справжній чоловік повинен мати справжню чоловічу професію, інші кепкують, мовляв, на заводі багато грошей не заробиш. Праві, звичайно, і ті й інші. Але мій вибір – то мій вибір. Я не прикрашаю своєї майбутньої професії, але й кепкувати з неї не дозволю. Чи відомо широкому загалу, що різні сорти металу по-різному поводяться в печі за однакових умов? Що за кольором вогняної маси можна сказати про майбутній виріб майже все? Коли мій батько розповідає про чергову плавку, я помічаю в його очах щиру захопленість, а ще приховану шанобливість до вогняної стихії, яка здатна перетворюватися, мов у чарівній казці.

Я не розумію своїх товаришів, які досі не знають, ким хочуть бути, але дуже добре знають, що вони хочуть мати. Я не глузую з них, навпаки, мені робиться якось прикро. І в кожного ж є батьки, з яких можна залюбки брати приклад.

Якщо ви теж не знаєте, куди вам податися після школи, то ось вам порада: ходімо зі мною на завод! Згода?